

BIDT U ?

J.C. RYLE

“En Hij zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende dat men altijd bidden moet en niet vertragen”

Lukas 18 vers 1

Ik leg u een vraag voor, geliefde lezer, die deze twee zinrijke woorden bevat: Bidt u?

Het is een vraag die niemand anders dan u beantwoorden kunt. Of u de openbare godsdienstoefeningen bijwoont of niet, weet uw predikant. Of u thuis uw huisgenoten uit Gods Woord voorleest, weet uw familie. Maar of u in de stille binnenkamer bidt of niet, dat weet God alleen.

Geliefde lezer, ik nodig u vriendelijk uit uw aandacht te bepalen bij het onderwerp dat ik wil behandelen. Zeg niet dat mijn vraag u beledigt. Wanneer uw hart oprecht is voor God, zal deze vraag uw eer niet te na komen. Wijs mijn vraag niet af met het antwoord: 'ik verricht dagelijks mijn gebeden'.

Zijn gebeden verrichten en bidden is niet hetzelfde. Zeg ook niet dat mijn vraag overbodig is.

Schenk mij enige ogenblikken uw aandacht, en ik zal u doen zien dat er 7 dringende redenen bestaan voor die vraag.

Ik vraag of u bidt:

1. Omdat ik het voor uw zaligheid nodig acht.
2. Omdat de gewoonte van het bidden een der zekerste kentekenen uitmaakt, dat men een gelovig christen is.
3. Omdat er in de godsdienst geen plicht meer verzuimd wordt, dan het gebed in de stille binnenkamer.
4. Omdat het gebed een handeling in het christendom is, waartoe wij ons dikwijls opgewekt moeten gevoelen.
5. Omdat een gedurig gebed het geheim is om in heiligmaking te vorderen.
6. Omdat het nalaten van het gebed een hoofdzaak is dat men afvallig wordt.
7. Omdat het gebed een der beste middelen is tot bereiking van geluk en tevredenheid.

1. Ten eerste vraag ik of u bidt, omdat ik het voor uw zaligheid nodig acht.

Ik spreek hier niet van kleine kinderen, ook niet van de toestand der heidenen. Ik weet het, wie weinig gegeven is, van die zal ook weinig geëist worden. Ik spreek in het bijzonder tot hen, die zich christenen noemen, in een land zoals het onze is. En van deze zeg ik, kan niemand, noch man, noch vrouw, hopen zalig te worden als hij niet bidt. Ik geloof en ben er vast van overtuigd, dat men alleen en nog eens alleen door genade zalig kan worden. Ik zou de moed hebben om een ongelovige op zijn sterfbed toe te roepen: "Geloof in de Heere Jezus Christus, slechts nu nog en u zult zalig worden". Maar dat men het geloof deelachtig kan worden zonder te bidden, dat kan ik in mijn Bijbel niet vinden. Dat een mens vergeving voor zijn zonden zal ontvangen, die zijn hart nog nooit voor Hem heeft uitgestort, dat kan ik niet geloven. Ik geloof dat niemand óm zijn bidden zal zalig worden, maar ik geloof niet, dat iemand zónder gebed zalig wordt.

Om zalig te worden is het niet volstrekt noodzakelijk om de Bijbel te lezen. Men kan de kunde daartoe niet hebben, of blind zijn, en toch Christus toebehoren. Het is ook niet volstrekt noodzakelijk, dat men de openbare verkondiging van Gods Woord bijwoont. Men kan op plaatsen wonen, waar Gods Woord niet verkondigd wordt. Men kan bedlegerig of doof zijn. Maar ditzelfde is niet geldig voor het gebed. Het is volstrekt noodzakelijk om zalig te worden, dat men bidt.

Vorsten en koningen, mensen van allerlei stand, allen moeten de behoeften van hun geest en hun lichaam op dezelfde wijze dienen. Niemand kan een ander voor zich laten eten, drinken of slapen. Niemand kan het alfabet voor zich laten leren. Al deze dingen moet een ieder voor zichzelf doen, het kan op geen andere wijze.

En juist zoals het met de geest en het lichaam is, zo is het ook met de ziel. Er bestaan zekere dingen die volstrekt noodzakelijk zijn voor de zaligheid der ziel. Iedereen moet deze dingen zelf verrichten. Een ieder moet zelf boete doen. Een ieder moet zelf tot Christus gaan. Een ieder moet zelf met God spreken en bidden. U moet het zelf doen, want het is een persoonlijke zaak.

Hoe kunt u verwachten verlost te worden door een u onbekende God? En hoe kunt u God kennen zonder het gebed? U kunt niet met mensen omgaan noch hen leren kennen zonder met hen te spreken. U kunt niet met God omgaan, noch Hem in Christus leren kennen, zonder tot Hem te bidden. Wanneer u eenmaal bij Hem in de hemel wenst te zijn, dan moet u op aarde een van Zijn kinderen wezen. Indien u wenst een van Zijn kinderen op aarde te zijn, zo moet u bidden.

Waarde lezer, er zullen er velen op de jongste dag aan de rechterzijde van Christus staan. De uitverkorenen, die van de vier winden verzameld zijn, van het ene einde des hemels tot het andere, zij zullen een grote schare vormen die niemand tellen kan. Het overwinningslied, hetwelk uit hun mond weergalmt omdat zij verlost zijn, zal inderdaad heerlijk wezen. Het zal klinken als het ruisen vele wateren en geweldiger zijn dan donderslagen. Doch geen wanklank zal in dit lied vernomen worden. Die daar zingen, zullen met een hart en met een stem zingen. Hun ervaringen zijn dezelfde. Allen hebben geloofd. Allen zijn in het bloed van Christus gewassen. Allen zijn wedergeboren. Allen hebben gebeden. Ja, op aarde moeten wij bidden, of wij zullen nooit in de hemel kunnen jubelen. Wij moeten door de school des gebeds gaan, of wij zullen onbekwaam zijn om op de eeuwige Sabbatdag in het grote Halleluja mee in te stemmen.

Waarde lezer, niet bidden is hetzelfde als zonder God te zijn, zonder Christus, zonder genade, zonder hoop, zonder hemel. Dan zijt u op weg naar de hel. Kunt u u nog verwonderen, dat ik vraag: **"Bidt u?"**

2. Ten tweede vraag ik of u bidt, omdat de gewoonte van het bidden een der zekerste kentekenen uitmaakt, dat men een gelovig christen is.

Alle kinderen Gods op aarde zijn in dit opzicht gelijk. Van het ogenblik dat hun geloof leven en waarheid werd, baden zij. En gelijk nu het eerste levensteken van een kind dat geboren wordt het ademen is, zo is het bidden het eerste levensteken van een wedergeborene. Het is een van die algemene kentekenen van alle uitverkorenen Gods, "Zij roepen tot Hem dag en nacht".

De Heilige Geest, die hen tot nieuwe mensen geschapen heeft, wekt in hen het gevoel van het kindschap op en laat ze roepen: "Abba, lieve Vader". De Heere Jezus, wanneer Hij ze wekt, geeft hun een stem en een tong en zegt tot hen: "Zijt niet meer stom". God heeft geen stomme kinderen. Het behoort zo goed als tot hun nieuwe natuur, dat zij bidden, gelijk het voor een kindje past dat het weent. Ze zien dat ze de genade en barmhartigheid van God behoeven. Zij voelen hun zwakheid en nietigheid. Zij kunnen niet anders, zij moeten bidden.

Ik heb de gebeden van de mannen Gods in de Bijbel gelezen. Ik kan niet één vrome vinden, die niet een man des gebeds was. Ik vind het aangehaald als een kenmerk van de goddelozen, dat zij de Heere niet aanroepen. Doch ik vind als een hoofdtrek van de kinderen Gods vermeld, dat zij de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen. Ik heb het leven van vele uitnemende christenen gelezen. Sommigen van hen waren rijk, anderen arm. Enigen van hen waren geleerd en anderen weer niet. Sommigen waren Gereformeerden en Lutheranen, anderen waren Doopsgezinden en Hernhutters. Sommigen onder hen hielden een bepaald kerkgebruik bij hun godsdienstoefeningen er op na en anderen hielden dit weer niet voor noodzakelijk. Maar één ding hadden zij allen gemeen: Zij waren mannen des gebeds.

Ik lees de berichten van verschillende zendingsgenootschappen. Er komen bekeringen voor in Afrika, Nieuw-Zeeland, Hindoestan en Indië. De bekeerlingen zijn van natuur niet in elk opzicht aan elkander gelijk. Maar dit ene opvallende bemerk ik bij alle berichten: De bekeerlingen bidden.

Waarde lezer, ik ontken niet dat men zonder ernst en zonder oprechtheid bidden kan. Niet één ogenblik wil ik beweren, dat de daad van het bidden iets aangaande de toestand van de ziel bewijst. Gelijk in elk ander deel van de godsdienst is ook hierin veel schijn en huichelarij. Maar dit beweer ik, dat niet bidden een duidelijk bewijs is, dat iemand nog geen gelovig christen is. Hij kan zijn zonden niet werkelijk kennen. Hij kan God niet liefhebben. Hij kan zich niet als een schuldenaar voor Christus gevoelen. Hij kan niet naar heiligmaking streven. Hij kan niet verwachten eenmaal in de hemel te komen. Hij moet eerst wedergeboren worden. Hij moet eerst nog een nieuw mens worden. Hij mag zich beroemen op zijn geloof, maar u kunt ervan verzekerd zijn dat het niet anders dan gebabbel is zo hij niet bidt.

En verder zeg ik dat men bij alle waarachtige christenen de gewoonte en de ernst van het bidden aantreft. Men kan iets verkondigen zonder dat men het gelooft. Men kan godsdienstige boeken schrijven en prachtige toespraken houden en de schijn aannemen van veel goeds te verrichten en toch een Judas zijn. Maar zelden gaat iemand in de stille binnenkamer en stort daar zijn ziel voor God uit, zonder dat hij het ernstig meent. De Heere Zelf heeft op het gebed Zijn zegel gedrukt, als het beste bewijs van een waarachtige bekering.

Toen Ananias door de Heere tot Saulus in Damaskus gezonden werd, gold ook de getuigenis: "Zie, hij bidt" tot een waarachtig kenteken van Saulus bekering. Ik weet wel dat er veel in het hart van een mens kan omgaan, voordat hij er toe komt om te bidden. Hij kan veel overtuigingen, wensen, bedoelingen, plannen en wat dies meer zij hebben, maar dit alles is onzeker. Want dit kan men ook bij goddeloze mensen aantreffen. In veel gevallen duren zij niet langer dan een morgenwolk die vergaat. Een ernstig, levendig gebed van een gebroken en geknakte ziel, heeft de rechte waarde bij God.

Ook weet ik dat de verkiezing Gods ter zaligheid van voor de grondlegging der wereld is.

Ik weet dat de Heilige Geest hen op de juiste tijd roept en hen in vele gevallen trapsgewijze tot de gemeenschap van Christus brengt. Maar het menselijk oog kan slechts over datgene oordelen wat hij ziet. Ik kan niet één gerechtvaardigd noemen, totdat hij gelooft. Ik behoef niet te zeggen dat iemand gelooft totdat hij bidt. Ik kan geen stom geloof begrijpen. Het eerste werk en de eerste daad van het geloof is het spreken tot God. Het geloof is voor de ziel, wat het leven voor het lichaam is. Het gebed is voor het geloof, wat de adem voor het leven is. Hoe een mens kan leven en niet ademen, dat gaat boven mijn verstand. En hoe een mens geloven kan en niet bidden, dat begrijp ik evenmin.

Waarde lezer, verwondert u niet, wanneer de Evangeliedienaars dikwijls stilstaan bij het belangrijke van het gebed. Dit is het puntje waarop we u willen brengen. Wij willen weten of u bidt. Uw oordeelvellingen over de leer mogen juist zijn, uw liefde voor het protestantisme moge vurig zijn, maar dit kan toch niet anders zijn dan een zekere kennis van een leerstelling of van een partijgeest. Wij verlangen te weten of u werkelijk bekend zijt met Gods genadetroon, en of u tót God even zo goed kunt spreken als óver God.

Lezer, wilt u weten of u waarlijk een christen zijt?

Dan zijt u ervan verzekerd dat mijn vraag: **Bidt u?** van het grootste belang is.

3. Ten derde vraag ik of u bidt, omdat er in de godsdienst geen plicht meer verzuimd wordt, dan het gebed in de stille binnenkamer.

Wij leven in een tijd waarin veel voor de godsdienst gedaan wordt. Het Evangelie wordt op veel meer plaatsen verkondigd dan vroeger. En nochtans wordt het gebed in de stille binnenkamer zeer dikwijls vergeten. Ik zou voor een paar jaar niet zo gesproken hebben.

Ik dacht in mijn onwetendheid dat de meeste mensen baden. Maar nu denk ik daar anders over. Ik ben tot de overtuiging gekomen, dat het grootste gedeelte van de christenen in het geheel niet bidt.

Ik weet, dat klinkt zeer opvallend en het zal velen verbazen. Maar ik ben overtuigd, dat het gebed juist voor een van die dingen gehouden wordt, die vanzelf spreken, en juist zulke dingen worden o zo dikwijls vergeten. Immers, het bidden is voor een ieder persoonlijk, en hoe dikwijls gebeurt het niet in zulke gevallen dat zo'n zaak door weinigen wordt gedaan. Het is een geheim gesprek tussen God en onze zielen dat geen oog ziet en daarom zo gemakkelijk wordt verzuimd.

Ik geloof dat duizenden mensen nooit een gebed uitspreken. Zij eten, drinken en slapen. Zij staan op, gaan naar hun eigen arbeid en keren 's avonds weer naar hun eigen woningen terug. Zij zien Gods zon; zij verheugen zich over Gods genadegaven; zij hebben een sterfelijk lichaam; zij hebben het oordeel en de eeuwigheid voor zich; maar zij spreken nooit met God.

Zij leven als de dieren op het veld, die eenmaal sterven als schepselen zonder ziel. Zij hebben niet één woord tot Hem te zeggen, in Wiens hand hun leven en adem is en uit Wiens mond zij eenmaal op de jongste dag hun oordeel zullen horen met het: "Ik heb u nooit gekend". Hoe vreselijk is dit niet?

Ik geloof dat er duizenden en duizenden zijn, wier gebeden niets anders dan formulieren zijn, of uit het hoofd geleerde gebeden, zonder enige gedachten te hebben wat ze beduiden. Sommigen zeggen haastig een paar zinnen op, die zij in de kinderkamer nog geleerd hebben. Anderen houden het voor voldoende de geloofsbelijdenis op te zeggen, en zij vergeten dat daarin geen bede vervat is. Sommigen bidden het "Onze Vader", maar zonder de minste wens te koesteren dat hun bidden verhoord zal worden.

Velen van degenen die schone gebeden gebruiken, dreunen ze op als ze naar bed gaan, of prevelen ze des morgens onder het wassen en aankleden. Zulke mensen mogen denken wat ze willen, maar ze kunnen daarvan verzekerd zijn dat dit in de ogen van God geen bidden is.

Woorden, die zonder aandoening des harten opgezegd worden, zijn voor God van evenveel waarde als het geschreeuw van de arme heidenen voor hun afgodsbeelden. Waar geen hart is, daar mag lippen en tongenwerk verricht worden, maar een bidden tot God is het niet. Het is geen gebed. Zonder twijfel heeft een Saulus vele lange gebeden opgezegd, voordat de Heere hem ontmoette op de weg naar Damaskus. Maar niet vóór zijn hart gebroken was zei de Heere van hem: "**Zie, hij bidt**".

Mijn waarde lezer, verwondert u dit? Let eens op en ik wil u doen zien dat ik reden heb om zo te spreken. Meent u soms dat mijn beweringen overdreven en onhoudbaar zijn? Schenk mij uw welwillende aandacht en ik wil u bewijzen dat ik de zuivere waarheid zeg.

Hebt u soms vergeten dat het geheel tegen de natuur is om te bidden? De gedachte van de natuur is vijandig tegenover God. Het verlangen om God niet te genaken, om niets met Hem te doen te hebben, ligt in het hart van de mens. Zijn gevoel voor Hem is niet liefde maar vrees.

Waarom zou zo'n mens bidden, wanneer hij geen levendig gevoel heeft van zijn zonden, geen lust in de geestelijke dingen. Geen verlangen naar heiligmaking en naar de hemel?

Van al deze dingen voelen en weten de meeste mensen niets. De grote menigte wandelt op de brede weg, die tot het verderf leidt. Dat kan ik niet vergeten.

Daarom durf ik zeggen en beweren: ik geloof dat weinig mensen bidden.

Hebt u vergeten dat er honderden zijn, die eerder een bolwerk zouden bestormen, dan openlijk te bekennen dat hun bidden een gewoonte is? Duizenden, wanneer zij met een onbekende op dezelfde kamer moesten slapen, zouden zich te bed begeven zonder te bidden. Goed te kunnen rijden, schieten, zich mooi te kunnen kleden, voor geleerd en aardig door te gaan, dit alles wordt gedaan, maar niet het bidden. Ik kan mij niet voorstellen dat er een gewoonte bestaat, waarvoor zich zovelen schamen als voor het bidden. Ik geloof dat er weinig mensen zijn die bidden.

Hebt u soms vergeten welk een leven vele mensen leiden? Kunnen wij werkelijk geloven, dat mensen dag en nacht tegen de zonde bidden, wanneer wij zien dat zij moedwillig zondigen? Kunnen wij geloven dat zij God werkelijk om Zijn genade bidden, wanneer zij niet in het minst tonen te verlangen om Hem te dienen?

O nee, het is zo duidelijk als de zon, dat het grootste gedeelte van de mensen óf God om niets bidden, óf niet menen wat zij zeggen indien zij bidden. En dit is hetzelfde.

Bidden en zondigen kan nooit in het hart samen wonen. Het gebed zal de zonde verteren, maar de zonde zal het gebed verstikken. Dat kan ik niet vergeten. Ik zie op het leven van de mensen. Ik geloof dat er weinigen bidden. Hebt u vergeten wat voor een dood vele mensen sterven? Hoe velen schijnen als zij de dood tegemoet gaan met God onbekend te zijn. Ze zijn niet alleen onwetend wat Zijn Woord aangaat, maar ook onbekwaam om tot Hem te spreken. Zij tonen een onhandigheid en een angst om tot Hem te naderen. Ze schijnen iets geheel nieuws te ondernemen. Het is of ze een kennismaking met God behoeven, alsof zij vroeger nooit met Hem gesproken hebben.

Ik herinner mij een dame, die in haar laatste ziekte verlangde om door een predikant bezocht te worden. Zij vroeg hem met haar te bidden. Hij vroeg haar om wát hij zou bidden. Zij wist het niet en kon het niet zeggen. Zij was niet in staat om hem iets te noemen, wat hij van God voor haar ziel zou vragen. Alles wat zij scheen te verlangen, was de wijze waarop een predikant bad. Ik kan dit volkomen begrijpen. Het sterfbed is een groot onthuller van geheimen. Ik kan niet vergeten wat ik bij zieken en stervenden gezien heb.

Dat brengt mij ertoe om te geloven dat er weinigen bidden.

Waarde lezer, ik kan niet in uw hart kijken. Ik ken in geestelijke dingen uw geschiedenis niet. Maar door wat ik er van in de Bijbel lees, en in de wereld zie, ben ik er zeker van, dat ik u geen noodzakelijker vraag kan voorleggen dan deze: "**Bidt u?**"

4. Ten vierde vraag ik u of u bidt, omdat het gebed een handeling in het christendom is, waartoe wij ons dikwijls opgewekt moeten gevoelen.

Alles is van Gods zijde gedaan om het gebed gemakkelijk te maken, wanneer de mensen het slechts wilden beproeven. Alles is van Gods kant gereed. Iedere tegenwerping is vooruit al beantwoord. Iedere moeilijkheid is vooruit al gezien. De kromme wegen zijn recht en de oneffen wegen zijn effen gemaakt. Geen enkele verontschuldiging geldt voor de mens die niet bidt.

Er bestaat een weg waarlangs ieder mens, hoe zondig en onwaardig hij ook mag zijn, tot God de Vader kan naderen. Jezus Christus heeft deze weg geopend door het offer dat Hij voor ons aan het kruis heeft volbracht. Gods heiligheid en gerechtigheid behoeft de zondaars niet te verschrikken en terug te houden. Zij behoeven slechts God aan te roepen in Jezus Naam. Zij behoeven slechts Jezus verzoenend bloed tot toevlucht te nemen. En zij zullen God op de troon der genade vinden, bereid om naar hen te horen.

Jezus is een onfeilbare geloofsbrief voor onze gebeden. In die Naam kan de zondaar tot God met vrijmoedigheid naderen en Hem aanroepen. God heeft beloofd Hem te verhoren.

Lezer, bedenk dit. Is dit niet een aanmoediging?

Er bestaat een Middelaar, Die steeds gereed staat de gebeden van degenen voor te dragen die Hem daarom vragen. Deze Voorspreker is Jezus Christus. Hij heiligt onze gebeden door de wierook van Zijn almachtige Voorspraak. En aldus geheiligd stijgen zij als een liefelijke geur tot de troon van God op. Behoeftig, gelijk ze in zichzelf zijn, worden ze rijk en machtig in de hand van onze Hogepriester.

De banknoot zonder handtekening er onder is niets anders dan een waardeloos papier. Eén pennentrek verleent de gehele waarde. Het gebed van een arm Adamskind alleen is van generlei kracht, maar door des Heeren hand ondertekend van grote waarde.

Er leefde in Rome eens een ambtenaar, die zijn deuren altijd open liet staan, om ieder Romeins burger te ontvangen die zijn hulp behoeft. Zo is juist het oor van onze Heere Jezus Christus, dat altijd open staat voor degenen, die naar genade en ontferming verlangen. Het is Zijn ambt om hen te helpen. Hun gebed is Zijn vreugde. Waarde lezer, bedenk dit. Is dat niet een bemoediging?

De Heilige Geest is altijd bereid onze zwakheid bij het gebed te verhelpen. Het is een gedeelte van Zijn ambt om ons bij te staan in onze pogingen om met God te kunnen spreken. We behoeven niet terneergeslagen en ontmoedigd te worden door de vrees dat wij niets weten te zeggen. De Heilige Geest zal ons woorden ingeven, wanneer wij slechts Zijn hulp willen zoeken. Hij zal ons gedachten ingeven die ademen, en woorden die gloeien.

De gebeden van het volk van God zijn ingevingen van Gods Geest. Het zijn werken van de Heilige Geest, die in hen arbeiden als een Geest van genade en van gebed. Zonder twijfel mag Gods volk hopen verhoord te worden. Niet slechts zij alleen zijn het die bidden, maar ook de Heilige Geest bidt in hen. Lezer, bedenk dat. Is dit geen bemoediging?

Er zijn overgrote en kostelijke beloften voor degenen die bidden. Wat bedoelde de Heere Jezus er mee, toen Hij de woorden sprak: "Bidt en u zal gegeven worden, zoekt en u zult vinden, klopt en u zal opengedaan worden". En: "Al wat u zult begeren in het gebed, gelovende, zult u ontvangen". En: "Alles wat u bidden zult in Mijn Naam, dat zal Ik u geven?" Waarde lezer, overdenk deze uitspraken van de Heilige Schrift. Wanneer dat niet een bemoediging is, dan hebben deze woorden geen betekenis.

Er zijn heerlijke voorbeelden van de kracht en de macht van het gebed in de Heilige Schrift. Niets is er voor het gebed te groot of te moeilijk om het te kunnen volbrengen. Het heeft dingen tot stand gebracht, die onmogelijk en onbereikbaar toeschenen. Het heeft overwinningen over vuur, lucht, aarde en water behaald. Het gebed heeft de Rode Zee geopend. Door het gebed kwam er water uit de rots. Het gebed veranderde de raad van Achitofel in dwaasheid. Terecht kon Maria, Schotlands koningin, zeggen: "Ik ben meer bevreesd voor de gebeden van John Knox dan voor een leger van 10.000 mannen".

Velen zijn op het gebed bekeerd. "Een kind van zoveel gebeden zal nooit verloren gaan", zei een oude christen tot de moeder van Augustinus. Gebed, arbeid en geloof kunnen alles tot stand brengen. Niets schijnt onmogelijk wanneer iemand het kinschap Gods bezit. Laat mij u wijzen op een merkwaardige plaats in de Bijbel. Zolang Abraham voor Sodom om genade bad, spaarde God de stad. Hij hield niet eerder op met haar te sparen tot Abraham ophield met bidden.

Waarde lezer, bedenk dit. Is dit niet een aanmoediging? Wat kan iemand nog meer verlangen, om hem te bewegen een stap op de smalle weg te doen, dan alles wat ik hem over het gebed gezegd heb? Wat kon er nog gedaan worden, om het pad tot de genadetroon te effenen en alle oorzaak voor struikelen voor de zondaar uit de weg te ruimen?

Voorzeker, wanneer de duivels in de hel zo'n deur voor zich hadden openstaan, zij zouden van vreugde huppelen en hun grootste heldenlied zouden zij van blijdschap aanheffen.

Waar wil de mens dan tenslotte zijn hoofd neerleggen, die zulke heerlijke beloften en aanmoedigingen versmaadt? Wat kan van de mens gezegd worden die, na al deze dingen vernomen te hebben, sterft? Nietwaar, mijn lezer, ik mag wel vertrouwen dat u zo'n mens niet bent, ik mag wel vragen of u bidt.

5. Ten vijfde vraag ik u of u bidt, omdat een gedurig gebed het geheim is om in heiligmaking te vorderen.

Ontegengesteld is er een zeer groot onderscheid onder de gelovige christenen. Er bestaat een oneindige afstand tussen de voorsten en achtersten in 't heirleger van God. Ze strijden allen dezelfde strijd. Maar hoeveel dapperder strijden sommigen bij anderen vergeleken. Zij arbeiden allen in het werk des Heeren, maar hoeveel meer werkt de een dan de ander! Zij zijn allen een licht des Heeren, maar hoeveel helderder blinkt de een dan de ander! Ze haasten zich allen hetzelfde doel te bereiken, maar hoeveel eerder komt de een dan de ander aan! Ze hebben allen dezelfde Heere en Heiland lief, maar hoeveel de een meer dan de ander! Ik vraag aan ieder gelovig christen, of dit niet het geval is. Is dit niet zo?

Er zijn er onder het volk van God die nooit vooruit schijnen te komen sinds ze bekeerd zijn. Ze zijn wedergeboren maar blijven hun leven lang onmondige kinderen. Ze zijn leerlingen van Christus school, maar komen niet verder dan het ABC en blijven altijd in de laagste klas zitten. Het ene jaar na het andere ziet men hen aan dezelfde zonde verslaafd. Men bemerkt aan hen dezelfde verkeerde gewoonten van weleer. Men bespeurt bij hen hetzelfde gebrek aan geestelijke honger, dezelfde tegenzin in de prediking naar de Schriften en dezelfde afkeer tegen krachtige spijs. Dezelfde kinderlijke aard, dezelfde zwakte, dezelfde kleinmoedigheid, dezelfde behoefte die men reeds voor tien jaar bemerkte.

Zij zijn weliswaar pelgrims, doch zoals de oude Gibeonieten waren, hun brood is altijd droog en beschimmeld, hun schoenen zijn steeds oud en gelapt en hun kleren steeds verscheurd en versteld.

Ik zeg het met kommer en droefheid. Maar ik vraag aan een ieder gelovig christen: Is het niet waar?

Anderen zijn er onder het volk van God, die altijd de eersten schijnen te zijn. Zij groeien gelijk het gras na de regen. Zij zijn steeds aan de spits gelijk een Gideon. Ofschoon soms vermoeid, doch steeds verder strevend. Zij komen steeds nader tot hun doel en gaan voort van genade tot genade, van kracht tot kracht tot geloof. Iedere keer wanneer men hen ontmoet, schijnen de geestelijke dingen groter en sterker te zijn. Ieder jaar blijken ze meer te zien, meer te weten, vaster te geloven en meer vertrouwen te stellen in hun godsdienst. Zij hebben niet alleen goede werken als tekenen van hun geloof aan te wijzen, maar ze zijn er ook ijverig mee bezig. Zij doen niet alleen iets goeds, maar ze zijn onvermoeid in het goeddoen. Zij beginnen iets groots en zij volbrengen iets groots. Wanneer het mislukt, zo proberen zij het opnieuw en indien zij vallen zo staan zij spoedig weer op. En bij dit alles houden zij zich voor onnutte dienstknechten en menen dat zij niets tot stand kunnen brengen. Dat zijn degenen die de godsdienst liefelijk en schoon in aller ogen maken. Zij oogsten lof in, zelfs van de onbekeerden en bezitten de hoogachting van de zelfzuchtige kinderen van de wereld. Het zijn personen wier nabijheid en omgang reeds verkwikt. Indien men hen ontmoet, zou men geloven dat zij, gelijk Mozes, juist zo even uit Gods tegenwoordigheid kwamen. Wanneer men van hen scheidt, zo gevoelt men zich door hun gezelschap verwarmd, alsof onze ziel bij een vuur geweest was.

Ik weet het, zulke christenen zijn er niet veel, maar ik vraag: Is het niet zo?

Maar hoe kunnen wij nu het onderscheid verklaren dat ik zojuist beschreven heb? Wat is de oorzaak dat sommige gelovigen zoveel meer goeds tentoon spreiden dan de anderen?

Ik geloof te kunnen zeggen waar het onderscheid vandaan komt, namelijk van de verschillende gewoonten omtrent het bidden. Ik geloof dat degenen die in de heiliging traag zijn weinig, en daarentegen degenen die daarin toenemen veel bidden. Ik kan mij voorstellen, dat deze mening sommige lezers zal verbazen. Ik twijfel daaraan niet, dat velen het sterk worden en wassen in de heiligmaking, als een bijzondere gave van God aanzien, die slechts weinigen ten deel valt. Zij vinden het heerlijk, wanneer zij een voorbeeld in hun nabijheid gewaar worden. Maar dat zij in het bereik van een ieder ligt, die gedachte schijnt nooit bij hen opgekomen te zijn. Kortom, zij houden het voor een soort van monopolie, dat slechts weinig gelovigen ten deel valt, maar zeker niet allen.

Ik geloof intussen, dat dit een zeer gevaarlijke dwaling is. Ik geloof dat geestelijke, zowel als natuurlijke grootte veel meer van het gebruik van de middelen afhangt, die in iemands bereik zijn, dan van iets anders. Het spreekt vanzelf, dat wij ongetwijfeld geen wonderlijke gebedsverhoring in geestelijke gaven mogen verwachten. Maar dit bedoel ik: Indien iemand eerst tot God bekeerd is, zo hangt het veel van zijn eigen vlijt, in de oefening van Gods gegeven middelen af, of hij in de heiligheid toeneemt of niet.

Maar op goede gronden beweert ik, dat het hoofdmiddel, waardoor de meeste gelovigen in de Kerk van Christus groot geworden zijn, de gewoonte van het naarstige bidden in de stille binnenkamer is geweest.

Lees de geschiedenis van Gods uitnemende dienaars, hetzij in de Bijbel of ergens anders. Lees wat er van Mozes, David, Daniël en Paulus geschreven staat. En wat van een Luther, Calvijn en van andere Kerkhervormers verteld wordt.

En verder wat er van de bijzondere godsdienstoefeningen van een Johann Arndt, Spener en Terstegen bericht wordt. Zeg mij of van genoemde mannen en martelaren er een geweest is die niet dit kenmerk droeg dat hij een man des gebeds was. O lezer, ik verzeker u, het gebed vermag veel.

Door het gebed verkrijgt men nieuwe inwerkingen van de Heilige Geest. Hij alleen begint het werk der genade in het hart van de mens. Hij alleen kan het voortzetten en de wasdom geven. Maar God verlangt van ons, dat wij er Hem om bidden. En zij, die er Hem het meest om bidden, zullen altijd het rijkste Zijn invloed ervaren.

Het gebed is het zekerste bolwerk tegen de duivel en de aanvallen van de zonde. Een zonde zal zich nooit in de ziel vast nestelen wanneer men er ernstig tegen strijdt. De duivel zal nooit lang over ons heersen, zo wij de Heere maar bidden. Doch dan moeten wij ook ons ziektegeval geheel aan onze Hemelse Arts voorleggen, en Hij zal ons Zijn dagelijkse hulp schenken. Wij moeten de duivel die in ons heerst voor de voeten van Christus slepen en Hem smeken om hem in de hel terug te jagen.

Waarde lezer, wenst u in de genade en heiligmaking toe te nemen? Wees verzekerd, indien u het wenst, zo kan er voor u geen belangrijker vraag zijn dan deze: **Bidt gij?**

6. Ten zesde vraag ik u of u bidt, omdat het nalaten van het gebed een hoofdzaak is dat men afvallig wordt.

Het komt voor dat mensen in de godsvrucht teruggaan nadat zij een goede vordering gemaakt hebben. Veel mensen lopen een tijdlang op de smalle weg en keren dan gelijk de Galaten terzijde en vallen in valse leringen. Sommige mensen belijden Hem, zolang hun gevoelens warm zijn gelijk een Petrus en verloochenen spoedig daarop hun Heere in de ure der verzoeking.

Anderen verlaten de eerste liefde, gelijk de Efeziërs, of verkoelen in hun ijver tot het goede, gelijk Markus de reisgenoot van Paulus. En weer anderen volgen een apostel een lange tijd, maar verlaten hem dan, gelijk een Demas, omdat zij de wereld weer lief gekregen hebben.

Een afvallige is een beklagenswaardig wezen. Van alle ongelukken die een mens kunnen treffen, vind ik afval het ergste. Een gestrand schip, een tuin vol onkruid, een harp zonder snaren, een vervallen kerk, dit is alles treurig om te zien. Maar afval van God is het meeste te betreuren.

Dat de genade nooit uitgeblust wordt, en de gemeenschap met Christus nooit zal opgeheven worden, daaraan twijfel ik niet. Maar ik geloof dat een mens zover kan afvallen, dat hij zijn eigen genade uit het oog verliest en aan zijn eigen heil twijfelt. En wanneer dat niet de hel is, zo komt het er toch zeker vandaan. Een kranke ziel, een gemoed vol droefenis, een overdenking vol van zelfverwijtingen, dit alles is een voorsmaak van de hel. Het is een hel op aarde. Voorzeker, de uitspraak van een wijze man is waar en van groot gewicht: "Een dartel mens, dat wil zeggen, iemand die afkerig van hart is, zal door zijn misstappen boeten". Wat is nu de oorzaak waardoor de mensen veelal afvallig worden? Ik geloof als algemene regel, dat een van de hoofdoorzaken wel is, het verzuimen van het gebed in de stille binnenkamer. Het spreekt vanzelf dat de geheime geschiedenis van de afvalligen tot op de jongste dag verborgen zal blijven. Ik kan slechts als een dienaar van Christus en een onderzoeker des harten mijn mening zeggen. Deze mening is, ik herhaal het uitdrukkelijk, dat het afvallig worden in de regel het eerst begint met het verzuimen van het gebed.

In de Bijbel lezen zonder gebed, predikaties aanhoren zonder gebed, reizen zonder gebed, een huwelijk sluiten zonder gebed, een woonplaats kiezen zonder gebed, vriendschap sluiten zonder gebed, het dagelijks gebed afroffelen, dit alles zijn de verschillende wijzen van teruggang, waardoor menig christen in een toestand van geestelijke verlamming verzinkt, of het punt bereikt waarop God het toelaat dat hij tot een ontzettende val komt. Dit is de weg waardoor men afvallig wordt. En dikwijls is de eenvoudige geschiedenis deze: Ze verzuimden het gebed.

Waarde lezer, wees ervan overtuigd, dat de mensen in het geheim tevoren reeds afvallen eer het zich openbaart. Lang tevoren zijn ze op hun knieën reeds afvallig, eer ze het in de ogen der wereld blijken. Gelijk een Petrus, voldoen zij niet eerst aan het bevel des Heeren om te waken en te bidden, en verliezen daarna evenals hij hun sterkte in de Heere, wanneer de ure der verzoeking nadert. De wereld bemerkt hun val en bespot hen. Maar de wereld weet niets van de ware oorzaak.

Ja, mijn lezer, wanneer u inderdaad een christen zijt, zo ben ik ervan verzekerd dat u nooit afvallig zult worden. Maar indien u niet wenst een afvallig christen te worden, zo gedenk aan de vraag die ik u voorleg:

Bidt u?

7. Tenslotte vraag ik of u bidt, omdat het gebed een der beste middelen is tot bereiking van geluk en tevredenheid.

Wij leven in een wereld die rijk is aan smart. Haar toestand is altijd zo geweest. Er bestaat nu eenmaal geen zonde zonder smart. Slechts weinigen zijn er die lang leven zonder smart en zorgen van de een of andere aard. Ons lichaam, onze bezittingen, zo we die hebben, onze familie, onze vrienden, ons werelds beroep, dit alles zijn bronnen van zorgen en smart. Ziekte, sterfgevallen, verliezen, ondank, dit zijn alledaagse dingen. Wij kunnen niet zonder hen door dit leven komen. Hoe meer wij liefhebben des te meer hebben wij te wenen. En wat is nu het beste middel tegen een vrolijk opgeruimd humeur in zo'n wereld? Hoe zullen wij door dit tranendal heenkomen?

Ik weet geen beter middel dan de gewoonte om alles in het gebed voor God neer te leggen.

Het is de eenvoudigste raad die de Bijbel ons geeft, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. Wat zegt de Psalmist? "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid, Ik zal er u uithelpen". "Werp al uw zorg op de Heere". Wat zegt de apostel Paulus: "Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God". Wat zegt de apostel Jakobus? "Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde". Dat was de gewoonte van alle mannen Gods die wij in de Heilige Schrift beschreven vinden. De enige weg in een wereld als deze, om waarlijk gelukkig te zijn is, om al onze zorgen op God te werpen. De poging om hun last zelf te dragen, is wat de gelovigen zo droevig stemt.

Een Vriend is er die steeds erop uit is ons te helpen, indien wij slechts onze noden en zorgen voor Hem willen blootleggen. Een Vriend, die het hart van de mens kent, want Hij heeft 33 jaar onder ons als mens geleefd. Een Vriend, die wenen kon met de wenen, want Hij was een Man vol smarten. Een Vriend, die ons helpen kan, want nooit was er een aardse nood waarvoor Hij geen raad wist. Deze Vriend is Jezus Christus. De weg om gelukkig te worden is om de harten steeds voor Hem open te leggen.

O, waren wij toch allen gelijk aan die arme christenneger die, als men hem dreigde of strafte, slechts dit antwoordde: "Ik moet het aan mijn Heiland zeggen".

Jezus kan en zal ook allen gelukkig maken die op Hem vertrouwen en Hem aanroepen. Hij kan hen de vrede des harten schenken, zelfs in de gevangenis. Tevredenheid in armoede. Vreugde bij het verlies van het liefste en het dierbaarste. Troost aan de rand van het graf. Er is volheid van genade in Hem, vooral voor Gods kinderen. Een volheid die bereid is voor een ieder die gelooft en Hem daarom bidt.

Och, wanneer de mensen het maar wilden begrijpen, dat het geluk toch niet van uiterlijke en tijdelijke omstandigheden afhangt, maar van de toestand van het hart. Het gebed kan ons een deur openen, ofschoon de weg voor ons verspert schijnt te zijn. Het kan ons iemand zenden, die daar zegt: "Dit is de weg die u gaan moet".

Het gebed kan een straal van hoop achterlaten, wanneer al onze vooruitzichten duister schijnen. Het kan iemand zenden die tot ons zegt: "Steun op Mij, Ik zal u helpen". Het gebed kan ons troost verschaffen, wanneer het dierbaarste ons ontnomen wordt en wanneer de wereld ons een moeras toeschijnt.

Ach, waren de mensen toch niet gelijk als een Hagar in de woestijn, zo blind, dat zij de bron des levenden waters niet naast zich zagen.

Toepassing

Geliefde lezer, ik wens dat u gelukkig mag zijn. Ik weet ik kan geen nuttiger vraag tot u richten dan deze: **Bidt gij?** En nu, mijn lezer, ik ben verzekerd dat ik over iets gesproken heb, dat ernstig dient overwogen te worden. En God geve dat deze overdenking strekken mag tot een rijke zegen van uw onsterfelijke ziel.

(1) Laat mij nu nog een afscheidswoord richten tot degenen die niet bidden.

Ik mag niet veronderstellen dat allen die dit lezen, mensen zijn die bidden. Wanneer u geen bidder bent, zo laat mij heden om Gods wil tot u spreken. Waarde lezer, u die niet bidt, ik kan u slechts waarschuwen, maar ik waarschuw u ernstig, zeer ernstig. Ik waarschuw u, omdat u in een toestand verkeert die u naar de hel brengt.

Want indien u in uw tegenwoordige toestand zou sterven, dan waart u een verloren ziel. U zult dan ten jongsten dage opstaan om voor eeuwig ongelukkig te zijn. Ik waarschuw u, omdat u zonder gebed leeft en er daarom geen verontschuldiging voor u op die dag zal te vinden zijn.

Zeg niet, ik weet niet wat ik bidden zal. Het gebed toch is het eenvoudigste in de godsdienst.

Bidden is niets anders dan met God spreken. Men behoeft daarom geen geleerdheid te bezitten, of wetenschappelijke opleiding te hebben genoten. Niets is daarvoor nodig dan een hart en een goede wil. Het zwakste kind kan wenen wanneer het honger heeft. De armste bedelaar kan zijn hand naar een aalmoes uitstrekken en behoeft niet naar deerniswekkende woorden te zoeken. De domste kan iets vinden om het aan God te zeggen, indien hij slechts lust daartoe heeft.

Zeg ook niet, ik heb geen geschikte plaats om te bidden. Iedereen kan daarvoor een geschikte plaats vinden indien hij slechts wil. Onze Heere bad op een berg, Petrus op de zolder, Izak op het veld, Nathanaël onder de vijgenboom, Jona in de buik van de walvis. Iedere plaats kan een stille binnenkamer worden, een bidvertrek, een Bethel, een heiligdom waar God woont.

Zeg niet, ik kan niet eerder bidden voordat ik het geloof en een nieuw hart bezit; ik moet daarop wachten. Dat is zonde op zonde stapelen. Het is erg genoeg onbekeerd te zijn en ter helle te varen. Het is nog erger om te zeggen: Ik weet het, maar ik wil niet om genade smeken. Dit is een voorwendsel, waarvoor u geen grond in de Heilige Schrift vindt. "Zoekt de Heere", zegt de profeet Jesaja, "terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is". Tot Simon de tovenaer zegt Petrus: "Bekeert u en bidt God". Wanneer u het geloof en een nieuw hart begeert, zo roept de Heere erom aan. Alleen de poging om te bidden, heeft reeds dikwijls een dode ziel levend gemaakt.

Ach lezer, u die niet bidt, wie en wat zijt u dat u niets van God wilt vragen. Hebt u een verbond met de dood en de hel gesloten? Zijt u het eens geworden met de engel des doods? Hebt u geen zonden die vergeven moeten worden? Vreest u niet voor de eeuwige pijn? Hebt u geen verlangen naar de hemel?

Ach, mocht u toch ontwaken uit uw zondenslaap. Ach, mocht u u toch bekeren en God aanroepen. Ach, eenmaal zal er een dag aanbreken, waarop velen zullen roepen en bidden: "Heere, Heere, doe ons open", maar te laat, voor eeuwig te laat. Lezer, in alle liefde waarschuw ik u. Wacht u, dat zulks niet het einde voor uw ziel moge zijn. Ook u is het heil nabij. Verlies de hemel niet, doordat u niet gebeden hebt.

(2) Laat mij nu een woord spreken tot degenen die ernstig verlangen bekeerd te worden, maar niet weten hoe ze zullen beginnen.

Ik kan niet anders dan hopen dat sommige lezers in zo'n gemoedstoestand verkeren. En was er slechts één onder, zo moet ik hem aanmoedigen en raad geven. Bij elke reis moet een eerste stap gedaan worden. Zo ook voor de reis naar het hemelse Vaderland. Hij moet ten dage dat hij deze aanvaardt eerst bidden.

Bij ieder gebouw moet de eerste steen gelegd worden. De bouw van de ark van Noach duurde 120 jaren. En toch was er een dag dat Noach zijn bijl aan de eerste boom legde, om te kunnen bouwen. De tempel van Salomo was een prachtig gebouw. En toch was er een dag, dat de eerste steen aan de voet van de berg Moria werd gelegd. Het bouwen van de Heilige Geest aan het hart des mensen wordt dan eerst zichtbaar wanneer hij zijn hart voor God uitstort.

Waarde lezer, wanneer u het heil van uw ziel zoekt en weten wilt wat u doen moet, zo raad ik u aan heden nog naar de Heere Jezus te gaan, aan de eerste verborgen plaats Hem in het gebed aan te roepen, om zo doende uw ziel te redden.

Zeg Hem dat u gehoord hebt: "Deze neemt de zondaars aan!" Dat Hij gezegd heeft: "Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen". Zeg tot Hem dat u een arm, ellendig, onwaardig zondaar bent en tot Hem komt, in vertrouwen op Zijn uitnodiging. Zeg tot Hem, dat u geen hoop op redding hebt, indien Hij u niet uitredt. Smeek Hem dat Hij u van de schuld en heerschappij der zonden verlosse. Smeek Hem om al uw zonden te vergeven en u te wassen in Zijn bloed. Smeek Hem u een nieuw hart te geven en de Heilige Geest in u te planten. Smeek Hem u geloof en genade te verlenen, om Zijn jongere en dienaar te worden van nu aan tot in eeuwigheid.

Ach lezer, ga nog heden tot Hem en zeg dit alles aan Hem wanneer het u werkelijk ernst is om uw ziel van de eeuwige dood te redden. Zeg het Hem op uw eigen manier en met uw eigen woorden. Wanneer een dokter u in uw ziekte bezoekt, zo kunt u hem zeggen waar u pijn gevoelt. Wanneer uw ziel werkelijk haar lijden voelt, zo kunt u iets vinden om het aan Jezus te zeggen. Twijfel niet aan Zijn bereidwilligheid omdat u een zondaar zijt. Het is het werk van Christus om te redden. Hij zegt Zelf: Ik ben gekomen om zondaars tot bekering te roepen en niet rechtvaardigen.

Wacht niet omdat ge u onwaardig gevoelt. Wacht op niets. Wacht op niemand. Dít wachten komt van de satan. Juist zoals u zijt ga tot Christus. Hoe zondiger u bent, des te nodiger is het. U zult nooit genezen worden, indien u niet tot Hem uw toevlucht neemt.

Vrees niet, omdat uw gebed slechts stamelen is, uw woorden zwak, uw spraak slecht. Jezus kan u verstaan. Gelijk een moeder het stamelen van haar eerste kind verstaat, zo verstaat de verheerlijkte Heiland de zondaars. Hij kan uw gedachten lezen en uit een zucht reeds weten wat u behoeft.

Vertwijfel niet, wanneer u niet dadelijk antwoord ontvangt. Indien Hij met het antwoord vertoeft, zo geschiedt het uit wijze bedoelingen, om te zien of het u ernst is. Ga voort met bidden en het antwoord zal niet uitblijven. Of het ook vertoeft, wacht er op. Het antwoord zal ten laatste toch zeker komen.

(3) Laat mij tenslotte een woord spreken tot degenen die bidden.

Ik ben ervan verzekerd dat sommigen die dit lezen, wel weten wat het gebed en wat de geest van het kindschap is. Aan dezulken geef ik een broederlijke raad en vermaning. De wierook, die in de tabernakel gebracht zou worden, moest op een bijzondere wijze klaar gemaakt worden. Niet iedere soort van wierook wordt daartoe waardig gekeurd. Vergeten wij dit niet, en laten wij voorzichtig zijn in de keuze van de inhoud van onze gebeden.

Broeders, u die bidt, zo ik iets van het hart van een christen begrijp, zijt ook u dikwijls met uw eigen gebeden onvoldaan. De woorden van de apostel Paulus: "Zo vind ik dan deze wet in mij, als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt", zijn u nog nooit zo duidelijk geworden als toen u op uw knieën lag. U kunt u in de gemoedsstemming van die arme bekeerde Hottentot verplaatsen, die men hoorde bidden: "Heere bevrijd me van al mijn vijanden, en bovenal van mij, slecht mens". Niet weinige kinderen Gods bevinden dikwijls dat de tijd van het gebed voor hen een geduchte strijd is. De satan is woedend wanneer hij ons op de knieën ziet. Ik geloof dat wij zeer slechte beoordelaars zijn van de waarde van onze gebeden, en dat het gebed dat ons het minste bevalt, dikwijls bij God het meest aangenaam is.

Laat mij dan als een medestrijder in de christelijke kampstrijd, enkele woorden van vermaning tot u spreken. Ongetwijfeld, in dit ene zijn wij het met elkaar eens: wij moeten bidden.

Wij kunnen het niet opgeven. Wij moeten daarmee voortgaan.

1. Laten wij ervan overtuigd zijn dat eerbied en nederigheid in het gebed noodzakelijk zijn.

Laat ons nooit vergeten wat wij zijn en wat voor een plechtige zaak het is met God te spreken. Wachten wij er ons voor met onbedachtzame haast in Zijn tegenwoordigheid te treden. Zeggen wij bij onszelf: Hoe heilig is mij deze plaats! Hier ben ik in Gods huis, hier ben ik aan de poort des hemels!

Wanneer ik in het gebed niet meen wat ik zeg, zo spot ik met God. Wanneer ik niet in het geloof bid, zo zal de Heere mij niet verhoren. Laten wij in alle nederigheid bidden, afziende van onszelf en met een Abraham spreken: Ik ben stof en as. En met een Jakob zeggen: Ik ben te onwaardig.

Ik beveel u de noodzakelijkheid aan om in de geest te bidden. Ik bedoel daarmee, dat we ons steeds moeite moeten geven de onmiddellijke hulp van de Heilige Geest bij onze gebeden te hebben en ons te wachten voor formaliteiten. Niets is er dat zo tot een uiterlijke vorm kan worden als de woorden in het gebed. Wij kunnen zonder dat wij het bemerken tot de gewoonte komen de schoonste woorden te gebruiken, en bijbelse gebeden uit te spreken en het toch geheel machinaal en zonder aandacht doen, en zo dagelijks hetzelfde pad gaan gelijk het paard in de molen.

Ik wenste dit punt met voorzichtigheid aan te stippen. Ik weet dat er zekere dingen zijn, die wij dagelijks nodig hebben, en dat het geen uiterlijke vorm behoeft te zijn, zo wij deze dingen met dezelfde woorden vragen. De wereld, de satan en onze harten zijn dagelijks dezelfde. Noodzakelijk moeten wij dagelijks hetzelfde pad betreden. Ik zeg echter alleen, wij moeten in dit punt zeer voorzichtig zijn. Wanneer het geraamte van onze gebeden bijna tot een uiterlijke vorm is geworden, zo laat ons streven dat de inkleding van onze gebeden zoveel mogelijk de Geest toebehore.

Wat het bidden uit een boek aangaat, kan ik deze gewoonte niet prijzen. Wanneer wij aan onze doktoren de toestand van ons lichaam zonder boek kunnen zeggen, zo moeten wij ook bekwaam zijn aan God de toestand van onze ziel te openbaren.

Ik heb er niets op tegen dat iemand krukken gebruikt indien hij aan een beenbreuk lijdende is. Het is beter krukken te gebruiken dan helemaal niet te lopen. Wanneer ik hem echter zijn gehele leven op krukken zag, zou ik er hem niet mee gelukwensen. Ik zou wensen hem sterk genoeg te zien, zodat hij zijn krukken kon wegwerpen.

2. Ik beveel u verder aan om het gebed tot een regelmatige levenszaak te maken.

Ik kon iets van de nuttigheid zeggen om óp vaste tijden van de dag te bidden. God is een God van orde. De uren van het morgen en avondoffer in de Joodse tempel waren niet zonder betekenis zo vastgesteld. Wanorde is voorzeker een van de vruchten van de zonde, maar ik mag niemand dwingen. Slechts dit zeg ik, dat het voor de gezondheid van uw ziel nodig is het bidden dagelijks tot een deel van onze bezigheden te maken. Juist zoals u een tijd bepaalt voor eten, slapen en werken, bepaal zo ook een tijd om te bidden. Kies u de uren daartoe. Tenminste spreek met God des morgens eer u met de wereld spreekt, en spreek des avonds met God nadat u met de wereldse zaken afgedaan hebt. Maar bepaal dat het gebed een der hoofdbezigheden van de dag is. En wat u ook doen moogt, maak het gebed tot een zaak die de gezondheid van uw ziel bevordert, want dit is toch de hoofdzaak.

3. Verder beveel ik u aan in het gebed te volharden.

Zo u eenmaal die gewoonte hebt aangenomen, zo geef haar nooit meer op. Uw lichamelijk gestel zal soms zeggen: u zijt te slaperig of te vermoeit, u heeft niet te bidden. Uw verstand zal soms zeggen: u hebt vandaag te veel zaken te doen, bekort uw gebed. Zulke gedachten zijn ingevingen van de satan. Hij zegt met andere woorden: verwaarloos uw ziel. Ik wil niet beweren dat uw gebeden altijd even lang moeten zijn, maar ik zeg dat er geen verontschuldiging bestaat om niet te bidden. Paulus zegt toch niet tevergeefs: Houdt aan in het gebed en bidt zonder ophouden. Hij bedoelt daarmee niet dat u altoos op uw knieën moet liggen, maar hij bedoelt dat ons gebed zij gelijk aan het voortdurend brandoffer, een zaak die onafgebroken iedere dag gedaan moet worden. Dat het zijn moet gelijk de zaai en oogsttijd; gelijk de winter en de zomer, die altijd op regelmatige tijden wederkeren. Dat het zijn moet gelijk het vuur op het altaar, dat niet altijd een offer verteerde, maar ook nooit geheel uitging. Vergeet nooit dat u uw morgen en avondaandacht door een keten van korte gebeden de gehele dag verbinden kunt. Zelfs in gezelschap, bij het werk of op straat kunt u in stilte tot God uw gebed opzenden. En denk nooit dat de tijd verspild is die men aan God wijdt. Een natie wordt niet armer doordat zij werkdagen verliest door het vieren van de dag des Heeren. Een christen vindt nooit dat hij tijd tekort komt, doordien hij veel bidt.

4. Verder beveel ik u aan om kalm en ernstig te bidden.

Het is niet nodig dat men schreeuwt of roept om te tonen dat men het ernstig meent. Maar het is wenselijk dat wij bidden als dezulken die werkelijk belang hebben bij wat ze doen. Het ernstige vurige gebed is het wat veel vermag, en niet het koude, slaperige en onverschillige gebed. Dat is een methode van onderwijs, die wij ontleen aan uitdrukkingen in de Heilige Schrift gebruikt. Daar heet het: aanroepen, kloppen, worstelen. Dat is het onderwijs dat de Bijbel door voorbeelden ons geeft. Jakob is zo'n voorbeeld. Hij zegt tot de engel te Pniël: "Ik laat U niet los, tenzij Gij mij zegent". Onze Heere Jezus Christus is een ander voorbeeld. Van Hem staat geschreven: "Die in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingen tot Degene die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende en verhoord zijnde uit de vreeze". Ach, hoe mat en lauw schijnen onze gebeden in vergelijking met de zojuist genoemde. Terecht kon God tot menigeen van ons zeggen: "u verlangt werkelijk niet om datgene waarom u bidt". Laat ons trachten deze fout te verhelpen. Laat ons hart aan de genadepoort kloppen alsof wij moesten omkomen, indien God ons niet verhoort. Laat ons de gedachte vasthouden dat koude gebeden een offer zonder vuur zijn. Laat ons aan de geschiedenis denken van Demosthenis, de grote redenaar. Toen iemand tot Hem kwam en hem vroeg zijn zaak te bepleiten, hoorde hij hem zonder opmerkzaamheid aan zolang deze zijn geschiedenis zonder vuur vertelde. De man bemerkte het en riep met drift uit dat alles waar was. "Haha, zei Demosthenis, nu geloof ik u".

5. Verder beveel ik u aan met geloof te bidden.

Wij moeten ons moeite geven om te geloven dat onze gebeden altijd verhoord worden. Indien wij om dingen bidden, die naar Gods wil zijn, zullen wij ze immers ontvangen. Dit is het duidelijke bevel van onze Heere Jezus Christus: Alle dingen die u biddende begeert, gelooft dat u ze ontvangen zult, en zij zullen u geworden.

Wij moeten de gewoonte aannemen te bidden om een belofte. Wij moeten ons op de een of andere toezegging beroepen en zeggen: Heere, hier hebt u Uw eigen woord gegeven. Doe aan ons gelijk u het gezegd hebt. Dat deden Jakob, Mozes en David ook. Psalm 119 is vol van beloften uit Zijn Woord.

Voor alle dingen moeten wij het voor een gewoonte houden op ons bidden antwoord te verwachten. Wij moeten het doen gelijk een koopman, die zijn schip naar zee stuurt. Hij zal niet eerder rusten voordat er enigen zijn teruggekeerd, die hem de afloop van de reis vertellen. De gemeente te Jeruzalem bad zonder ophouden voor Petrus in de gevangenis. Toen echter hun gebed verhoord werd, wilden zij het nauwelijks geloven.

6. Verder raad ik u aan, gewicht te leggen op de vrijmoedigheid in het gebed.

Er is een onbetamelijke vertrouwelijkheid in de gebeden van sommige mensen, die ik niet prijzen kan.

Maar er bestaat een zekere heilige vrijmoedigheid die zeer wenselijk is. Ik meen zulk een vrijmoedigheid als waardoor Luther zich kenmerkte. Iemand die hem hoorde bidden zei: "Wat een stoutmoedigheid, wat een vertrouwen sprak uit zijn uitdrukkingen". Dat is de vrijmoedigheid door welke Bruce zich kenmerkte een der grootste geleerden van de 17e eeuw te zijn. Men zei van zijn gebeden dat ze aan pijlen gelijk waren, die hij naar de hemel schoot.

Ook hierin ontbreekt ons veel, naar ik vrees. Wij maken niet behoorlijk gebruik van de voorrechten der gelovigen. Wij roepen niet zo dikwijls wij kunnen: Heere, zijn wij niet Uw volk? Is het niet Uw eer dat het Evangelie zich zal uitbreiden?

7. Ik raad u verder aan overvloediger te zijn in het gebed.

Ik vergeet niet dat onze Heere waarschuwt voor de Farizeeër, die voor vertoning lang bad, en dat Hij ons beveelt bij het bidden geen herhalingen die niets in zich hebben te gebruiken.

Maar aan de andere kant kan ik niet vergeten dat Hij Zelf de gehele nacht tot God bad.

In ieder geval zijn wij heden ten dage niet in het gevaar om door veel te bidden ons te bezondigen. Moet men niet eerder vrezen dat vele gelovigen in deze eeuw te weinig bidden? Is niet de tijd die vele christenen aan het gebed wijden tekort?

Ik ben bevreesd, dat deze vragen niet voldoende beantwoord kunnen worden. Ik ben bevreesd dat de huisgodsdienst oefeningen bij velen zeer kort zijn. Juist toereikend om te bewijzen dat ze nog in leven zijn en verder niets. Zij schijnen inderdaad weinig van God te verlangen. Zij schijnen weinig te bekennen en weinig vragen te hebben.

Niets is gewoner dan gelovigen te horen klagen dat ze niet verder komen. Ze zeggen tegen ons dat ze in de genade niet toenemen, zoals ze het mochten wensen. Is het niet veel eerder te veronderstellen, dat velen juist zoveel genade hebben als ze aan Hem gevraagd hebben? De oorzaak van hun zwakte ligt in hun gebeden.

O lezer, wij zijn niet in Christus beperkt, maar in onszelf. De Heere zegt: "Doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen". Maar wij zijn gelijk aan de koning van Israël, die driemaal op de grond sloeg en ophield als hij vijf of zesmaal had moeten slaan.

8. Verder bevel ik u aan gewicht te leggen op de nauwkeurigheid in het gebed.

Wij moeten ons niet tevreden stellen met grote algemene gebeden.

Wij moeten onze behoeften voor de genadetroon nauwkeurig aangeven. Het is niet genoeg te bekennen dat wij zondaren zijn. Wij moeten de zonden noemen waar ons geweten zich het meeste aan schuldig kent. Het is niet genoeg om bekering te bidden. Wij moeten de genadebewijzen noemen, waar we het meest behoefte aan gevoelen. Het moet ons niet genoeg zijn de Heere te zeggen dat we in noden verkeren.

Wij moeten onze noden en hun bijzondere omstandigheden beschrijven. Dat deed Jakob toen hij voor zijn broeder Ezau vreesde. Hij zei nauwkeurig waarvoor hij vreesde. Dat is het wat Paulus deed, toen hem de doorn in het vlees werd gegeven. Hij bad tot de Heere. Dat is vast geloof en vertrouwen te hebben.

Wij moeten geloven dat niets te gering is om het voor God te noemen.

Wat zouden wij van de zieke denken, die tot de dokter zei: Ik ben ziek, maar die zich niet in bijzonderheden uit liet? Wat zouden wij van de vrouw zeggen, die tot haar man zei: Ik ben ongelukkig, maar de oorzaak kan ik niet precies opgeven? Wat zouden wij van het kind zeggen, dat tot zijn vader sprak: Ik verkeer in nood, maar verder niets zei?

O lezer, Christus is de ware Bruidegom der ziel; de ware Arts des harten, de ware Vader van geheel Zijn volk. Laat ons tonen dit te gevoelen, door onze gebeden zonder enige schroom uit te spreken. Laat ons geen geheimen voor Hem verbergen. Laat ons bij Hem ons gehele hart uitstorten.

9. Voorts raad ik u aan bij het bidden de voorspraak te zijn voor anderen.

Wij zijn allen van nature zelfzuchtig. Ook nog wanneer wij bekeerd zijn.

Er is in ons een neiging om slechts te denken aan onze eigen ziel, aan onze eigen strijd, aan onze eigen vordering in de godzaligheid en anderen te vergeten. Tegen deze neiging hebben wij nodig ons allen te wapenen en daartegen te strijden, vooral in onze gebeden.

Wij moeten moeite doen andere namen dan onze eigen voor de genadetroon te noemen. Wij moeten proberen de gehele wereld in het hart te dragen; de heidenen, de joden, de rooms-katholieken, de schare van ware gelovigen, de openbare protestantse kerken, het land waarin wij leven, de gemeente waartoe wij behoren, het gezin waarin wij wonen, onze familie, vrienden en kennissen. Voor deze allen moeten wij bidden. Dat is de hoogste christenliefde.

Van degenen die mij in het gebed gedenken houd ik het meeste. Dat is nuttig voor de gezondheid van onze ziel. Het vergroot ons medegevoel en maakt ons hart ruim. Het gebed dient als de olie bij het raderwerk van de machine tot uitbreiding van het Evangelie. Hij doet evenveel voor de zaak des Heeren, die gelijk Mozes op de berg voor Israël bidt, als die in het gewoel van de slag meestrijdt, gelijk Jozua.

Biddend strijden, dan pas gelijken we op de Heere Jezus. Hij draagt de namen van de Zijnen op Zijn borst en is hun Hogepriester bij de Vader. O, welk een genot, op Christus te gelijken. Dat is een hulp voor de dienaren des Woords.

Wanneer ik mij een gemeente mocht kiezen, zo wenste ik mij er een met veel bidders.

10. Verder raad ik u aan gewicht te leggen op de dankbaarheid in het gebed.

Ik weet wel dat God bidden en God prijzen niet hetzelfde is.

Maar ik weet ook dat tussen bidden en prijzen in de Bijbel een nauw verband bestaat, dat ik geen waar en oprecht gebed mag noemen, waarbij de dankbaarheid uitgesloten is. Het is niet tevergeefs dat de apostel Paulus zegt: "Laat uw begeerten met dankzegging bekend worden bij God". "Houdt aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging".

Het is genade dat we niet in de hel zijn. Het is genade dat wij de hoop des eeuwigen levens hebben. Het is genade dat wij in een land wonen, waar het licht des Evangelies op de kandelaar is geplaatst. Het is genade dat wij door de Geest geroepen en niet verlaten zijn geworden, om de vrucht van onze eigen wandel te oogsten. Het is genade dat wij nog leven en gelegenheid hebben om God te prijzen met de daad en het geloof.

Voorzeker, zulke gedachten moeten ons hart vervullen zo dikwijls als we met God spreken. Gewis, wij moeten nooit onze lippen tot het gebed openen zonder God te danken voor de vrije onverdiende genade, waardoor wij leven, en voor de goedheid die eeuwig duurt.

Nooit was er een kind van God dat niet dankbaar was.

De apostel Paulus schrijft bijna nooit een hoofdstuk zonder met dankzegging te beginnen. Mannen als Whitefield en zoveel anderen stroomden steeds over van dankbaarheid.

O lezer, indien wij heldere, stralende lichten willen zijn in het leven, zo moeten wij de Geest der dankzegging in ons laten wonen. En voor alle dingen moeten onze gebeden van dank aan God vervuld zijn.

11. Tenslotte raad ik u aan, om bij uw gebed werkzaam te zijn.

Het gebed is van alle andere zaken der godzaligheid datgene waarvoor men op zijn hoede moet zijn. Hier begint het leven uit God. Hier prijkt het, maar hier vervalt het ook.

Zeg mij hoe het gebed van iemand is, en ik zal u dadelijk zeggen hoe de toestand van zijn ziel is.

Het gebed is de geestelijke polsslagen. Hieraan kan men altijd bespeuren hoe het met de geestelijke gezondheid gesteld is.

Het gebed is het geestelijk weerglas. Hieraan kan men altijd weten of ons hart vrolijk of droevig gestemd is.

O, laat ons toch altijd een open oog voor ons gebed hebben. Hierin bestaat de kern en de hoofdkracht van ons werkdadig christendom.

Preken en godsdienstige lectuur, christelijke verenigingen, en de omgang met brave mensen zijn allemaal goede dingen in hun soort, maar zij zullen nooit de verwaarlozing van het gebed weer herstellen.

Geef acht op de plaats, op het gezelschap, op de vrienden, die voor uw hart in de omgang met God hinderlijk zijn. Wees daarvoor op uw hoede.

Zie nauwkeurig toe wat voor vrienden, wat voor bezigheden uw ziel in geestelijke houding kan stellen en haar bereidwillig maken met God te spreken. Verbindt u aan dezen en laat hen niet los.

Lezer, wanneer u slechts voor uw gebeden zorg wilt dragen, zo geef ik u de verzekering, dat uw ziel niet veel van de rechte weg zal afwijken.

Lezer, ik bid u voorgaande lezing tot stille overdenking aan. Ik doe het in alle ootmoed.

Ik ken niemand die meer daaraan herinnerd moet worden dan ik zelf. Maar ik houd ze voor waarheden Gods. En ik wens dat allen die dit lezen ze meer zullen gevoelen.

Ik wens dat in onze tijd veel gebeden zal worden. Ik wens dat de christenen van onze dagen biddende christenen zijn. Ik wens dat de protestantse kerken biddende kerken zijn.

Ik wens dat degenen die nog nooit hebben gebeden, de Heere zullen aanroepen en dat degenen die bidden erkennen zullen dat zij niet tevergeefs gebeden hebben.

En nu, waarde lezer, God geve dat wij kinderen mogen blijven in de boosheid, maar mannen worden des gebeds.

En wanneer ook voor ons eenmaal het uur van scheiden aanbreekt, ons laatste gebed moge wezen:

"O God, wees mij arme zondaar genadig".